

Carles Riba

«...home entre els homes jo, déu contra els déus el meu Déu!»

Observo la fotografia del poeta catalán que se ha servido de nuestra lengua como un orfebre de sus materiales preciosos y la línea suave, la pacífica mirada y, quizá su aparente tristeza, me imponen calma y me dan deseos de conocerle.

Carles Riba...

Me avergüenzo de inmiscuirme y es ocasión que recuerdo al amigo que no podía librarse del miedo de romper si algo delicado caía en sus manos.

Yo temo...

La soledad que ha dejado Carles Riba ha conmovido la poesía catalana y el recuerdo vivo del hombre se ha manifestado de manera que impresiona.

Las frases hermosas trazadas por manos autorizadas han ido siguiéndose en homenaje al gran poeta y yo no puedo librarme de copiar alguna de ellas:

-Deutors li hem estat els qui encara vivim; deutors li seran les noves generacions: les ja nades i les que vindran darrera d'elles. (JOSEP CARNER).

-Puix que era més que poeta, més que humanista, més que crític: era, si goso no goso dir-ho, l'Empresa, el Testimoni. (J. V. FOIX).

-La torxa resplendent ara s'ha apagat. Ara només ens queda la llum del record, talment la d'un astre remot. (JAUME BOFILL).

Y ¡cuántas podríanse anotar! ya que el vacío se hizo señor cuando dejó de estar «materialment associat als nostres dies» el insigne catalán.

Repaso les «Estances» y confieso, profano de mí, que la construcción perfecta se me hace difícil.

Carles Riba me parece duro, frío, cerebral.

Carles Riba me parece impresionante, emotivo, profundo y apasionado.

«Ulls meus, ulls que viviu goluts damunt mon rostre; per vosaltres la imatge d'ella, dolça a servir, és davallada al cor, i la llum tan pia hi fa que ja no hi val l'or d'aquest sol que és glòria vostra».

Su poesía es difícil pero estimulante.

Leámosle y volvamos a leerle:

«La tendra amiga, mare de records, se n'és anada amb els morts: no ploris, Amor, la morta; solament barra la porta a l'aldarull dels records.

Deixa'ls dins la memòria en festa clara, que ells no en saben res encara: ve la mort tan flonjament, que no torbà un frisament de vol aquesta hora clara.

Espera que els records avui infants sense dol es facin grans: llavors obriràs la porta; i a qui els parli de la morta que partí sent ells infants, oposaran una mirada clara, com l'enfant orbat de mare que mai no entendrà quin bé mancava al seu goig primer: oh soliuu hora clara!

Es la «estança» veintiuna, que nos hace oír la cerraja suave que atranca la puerta a «l'aldarull dels records».

Su singularidad constructiva y su metáfora inesperada impregnan y dominan e imponen respeto en la lectura.

Es difícil conocer al poeta y yo no alcanzo a saber de Carles Riba, y es de justicia que me atenga para terminar estas líneas al final del discurso pronunciado por Agustí Bartra en homenaje póstumo a nuestro poeta en Guadaluajara (Méjico):

En la paraula l'home es crea. Així com l'obra està sempre voltada de llum, així l'obra del poeta volta i estreny el misteri de la vida amb braços d'or i l'alça, bategant, a la interrogació dels vents.

Un gran poeta català ha donat el seu darrer rostre al sol absolut de la mort. En un cert sentit no podem plorar aquell qui ha triomfat del temps i ens acompanya. En honor d'ell us demano ara el silenci. Una branca de silenci, catalans, per a aquell qui ja és en l'«eternitat que en ell mateix el canvia...»

m f c.